

Sólbrot yfir nátthaga,
læðist sífji nætur, stelur minni sálarró.
Þögnin þung sem blóð,
brestur tónn eitt sinn fagur.
Kyrrð í vetrarríki.
Myrkrið mýkir glætan gul,
gæðir kuldann hlýjum yl er nótt fellur á ný,
nóttin þung sem blý.
Fönnin kæfir sumarilm.
Vetur tekur yfir.
Vonin kom með vorinu
en lifði ekki lengi hér á Góumánuðum,
dó í ánauðum,
stoltið drap þá veiku von.
Kyrrð í vetrarríki.
Rökkvar yfir lífi okkar,
úr fjarlægðinni fögur er ástin vorboðin,
hjartans vorboðinn,
nú grafin er í fönn.
Vetur tekur yfir.
Mjúkir tónar mosans sofa í djúpu vetrarhúmi,
dúnmjúk skýin étin upp af nöprum grámanum.
Sefur illum svefni, í hvaða litum dreymir þig?
Læðist litlaus nóttin kannski inn í huga þinn?
Ekki fann ég guð í gömlu bókaskruddunum,
né hamingju í flösku, ekkert lýsti mína leið.
Drápu niður fæti illar draumfarir.
Samviskan nagar sálarhræ í illri neyð.